

Kao i u starijim raspravama o istom predmetu, naročita je pažnja posvećena pripovesti o Dидони и Ајнеји. Закључак: боравак Ајнеје у Картагини био је много значајнији отсек у Највијеву спеву него што се махом мисли. И стара Нибурова претпоставка (*Vorträge über röm. Gesch.* 17), да је та повест легендарне предисторије Рима већ код Највија мотивисала прадавно непријатељство Рима и Картагине, добила је у овој монографији наново почасно место. Вергилијево „*Carthago Italiam contra*“, и све што овај стих уводног описа буре у *Ајнеиду* наговештава и симболише, било би тако одјек Највијеве песничке замисли. Разуме се да би та замисао морала имати коренове у историографији, где су митска образложења историјских сукоба од старине уобичајени (сукоб Европе и Азије у Херодота).

Да не дуљимо и не набрајамо детаље: монографија је корисна нарочито као преглед проблема и тумачења, а решења која она пружа нужно остају у границама хипотеза. Казује то и сам аутор на крају рада. Морамо признати да тих граница не би могли лако прекорачити ни приговори у облику супротних твђења. Проблеми су у монографији наново одређени и осветљени. То је, чини се, све што и најдовитљивија филолошка анализа може да постигне када изучава тако фрагментарно сачувано дело мало познате ране римске књижевности. Међутим, посматрана у оквиру хеленско-римских културних додира и зависности, ипак ми се чини мало вероватна она изолација на коју В. Рихтер осуђује Највијеву оригиналност. Питање је значајно јер је само делић ширег проблема оригиналности раноримске књижевности уопште. Том ширем питању посвећен је у новије време и чланак Ј. Н. Waszink-а *Traditional and Personal Achievement in Early Latin Literature* (Mnemosyne S. IV Vol. XIII, 1960, 16—33). Чланак с разлогом указује на многе особене и оригиналне црте ране римске књижевности, које увек довољно не разоткрива изучавање римских позајмица из хеленске књижевности, и то стога што се често задовољавало механичким каталогисањем и збрајањем позајмица и паралела.

М. Флашар, Београд.

STUDII CLASICE, Bukurešt, Editura Academiei Republicii Populare Romine, I, 1959, p. 1—258; II, 1960, p. 1—450.

Časopis izdaje Друштво за класичне студије Народне републике Румуније — Societatea de Studii clasice din R. P. R. U njegovoj su redakciji: Al. Graur, Em. Condurachi, C. Daicoviciu, Gh. Guțu, D. M. Pippidi, Iorgu Stoian. Časopis je okupio velik broj rumunjskih i stranih stručnjaka. Obradene su često značajne a mahom zanimljive teme. Zbog broja i raznorodnosti radova moram se ograničiti na kratka obaveštenja.

Tom I (1959)

SAOPŠTENJA I ČLANCI: Em. Condurachi *Povodno novčane reforme Polikrata sa Sama (In jurul reformei monetare a lui Polycrates din Samos)* p. 9—16, sa rus. i franc. rez. C. Săndulescu *Etiologija u Hipokratovu Korpusu (Etiologia în Corpus Hippocraticum)* p. 17—30, sa rus. i franc. rez.: Autentičnost tekstova Korpusa izučava se naporedo s poreklom i varijantama etiološkog učenja. Autor polazi od istorije pojma uzroka u predplatonskoj filosofiji i određuje mesto Hipokratova učenja o prirodnom izvoru bolesti u okvirima filozofskog problema kauzalnosti. — M. Nasta *Horske deklamacije, stil interpretovanja u arhajskoj drami (Recitarea orhestică, un stil de interpretare a dramei arhaice)* p. 31—75, sa rus. i franc. rez.: Recitovanje arhaične helenske drame detaljno se ispituje, naročito u pogledu prosodije i metra. — D. Protase *Robovi u delima Evripidovim i Evripidovi pogledi na ropstvo (Sclavii în opera lui Euripide și concepția sa despre sclavaj)* p. 77—90, sa rus. i franc. rez.: Autor ukazuje na razliku između Ajshila i Sofokla, koji u svojim tragedijama malo pažnje poklanjaju robovima, s jedne strane, i Evripida sa druge, u čijem su delu često prikazivani robovi, i to oni gradski, posluga po kućama. Evripidovi pogledi na ropstvo nose pečat sofističkog učenja o jednakosti

svih ljudi. U osnovi, Evripid vidi u ropstvu jednu neprirodnu i nepravednu pojavu. — H. Mihăescu **Seosko gazdinstvo prema Kolumeli** (*Economia agricolă la Columella*) p. 91—103, sa rus. i franc. rez. — Iorgu Stoian **Pleme Hopletes na novom natpisu iz Toma** (*Tribul Hopletes într-o nouă inscripție din Tomis*) p. 105—112, sa rus. i franc. rez.: Autor objavljuje dosad neobjavljeni natpis iz mesta Tomi. U natpisu je ime plemena Hopletes. To je drugo svedočanstvo o ovome plemenu. Autor se poziva na jedan dekret o odbrani grada i brani gledište da su se rodovska plemena u Tomima održala i posle formiranja demokratske robovlasničke države, i to ne samo u sferi konzervativnog kulta već i kao administrativno-političke jedinice. — Val. Al. Georgescu **Od „possessiones“ do „possessio“**. **Doprinos izučavanju istorijskog procesa stvaranja pojma svojine u rimskome pravu** (*De la „possessiones“ la „possessio“*. *Contribuție la studiul procesului istoric de formare a noțiunii de posesie în dreptul roman*) p. 115—180, sa rus. i franc. rez.: Iscrpna i dokumentovana studija obuhvata vreme Republike. —

BELEŠKE I DISKUSIJE: N. I. Barbu **Sinkretizam padeža u grčkom i latinskom jeziku** (*Sincretismul cazurilor în limbile latină și greacă*) p. 181—189, sa rus. i franc. rez.: Nasuprot shvatanju K. Brugmana i njegovih poslednika, koji nabrajaju veći broj faktora, autor članka kao presudan i najznačajniji faktor u procesu sinkretizma padeža izdvaja i na prvo mesto stavlja ulogu predloga. — I. Fischer **Značenje naslova De rerum natura** (*Sensul titlului De rerum natura*) p. 191—195, sa rus. i franc. rez.: Među prevodima „o prirodni stvari“ i „o prirodni“ autor odabira drugi, pozivajući se na grčki naslov περι φύσεως (Epikur, Empedokle) i na sinonimnu upotrebu izraza natura i rerum natura u delu Lukretijevu. — D. M. Pippidi **Aristotel i Aristofan**. U vezi Aristotelove teorije o komediji (*Aristotel și Aristofan*). În jurul teoriei aristotelice a comediei) p. 197—206, sa rus. i franc. rez.: Autor pokazuje da se Aristotelova teorija drame ne podudara sa osnovnim karakteristikama Aristofanovih dela, odnosno stare atičke komedije. Stoga i ne prihvata teoriju Lane Cooper-a (*An Aristotelian Theory of Comedy*, Oxford 1924) po kojoj je u izgubljenim delovima *Poetike* Aristotel svoja teorijska izlaganja o komediji ilustrovao primerima iz Aristofana. —

KLASIČNE STUDIJE U SVETU: Aram M. Frenkian **Protogrčki natpisi u linearnom B pismu i njihovo dešifrovanje** (*Inscripțiile proto-grecești în scrierea lineară B și descifrarea lor*) p. 207—215. — G. Bordenache **Između mita i istorije** (*Între mit și istorie*) p. 217—224: Autor govori o problemu Atlantide i o mitu Dedalovu. —

KLASIČNE STUDIJE U NAR. REP. RUMUNJI: Gh. Bulgăr **Dvehiljadita godišnjica Ovidija u Rumuniji** (*Bimilenarul Ovidiu în România*) p. 225—228. — I. Fischer **Bibliografija rumunjskih klasičnih studija 1947—1977** (*Bibliografia clasică rominească 1947—1977*) p. 229—245. —

HRONIKA: Društvo klasičnih studija N. R. Rumunije (*Societatea de studii clasice din R. P. R*) p. 247—252. — A. M. Frenkian **Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana** p. 252—253. — **In memoriam: George Murnu 1870—1958** (Th. A. Naum), Constantin Balmus (Al. Graur) p. 255—258.

Tom II (1960)

(Alexandro Graur duodecim lustra peragenti. . .)

Bibliografija radova akademika Aleksandra Graura (*Bibliografia lucrărilor academicianului Alexandru Graur*) p. 11—30. —

SAOPŠTENJA I ČLANCI: A. Juret **Variations des consonnes et des voyelles en indo-européen; leurs conséquences**, p. 31—37: Autor na primerima uzetim delom iz mikenskih natpisa sastavljenih u linearnom B pismu pokazuje da sonorizacija i aspiracija okluziva ne mora da povlači za sobom i razliku u značenju indoevropskih korenova, odnosno da korenovi koji počinju okluzivima k, t, p mogu imati varijante sa inicijalskim kh, g, gh, th, d, dh, ph, b, bh. Tako dopunjuje materijalom iz mikenskog svoj već ranije objavljeni spisak primera (*Archiv Orientalni*, vol. XVII, 1940). U drugom delu rada autor govori o smeni vokala u indoevropskim korenovima i zaključuje: „les fait montrent qu'aucune alternance n'est exclue et qu'aucune n'

influe sur le sens de la racine“ (p. 36). — V. I. G e o r g i e v Veze dačkog, tračkog i frigijskog jezika (*Raporturile dintre limbile dacă, tracă și frigiană*) p. 39—58. — J. C h a d w i c k Context and etymology in Mycenaean interpretations p. 59—64: Autor govori o paralelnoj upotrebi oba metoda, etimološkog i kontekstualnog, prilikom daljeg dešifrovanja natpisa u linearnom B pismu. — E. B e n v e n i s t e Génitif et adjectif en latin p. 65—67: Prilog izučavanju funkcije genetiva i prideva u naoko istovetnim sintagmama urna Veneris — urna Veneria, sacerdos Veneris — sacerdos Veneria. Autor odbacuje, kako je to učinio već E. Löfstedt (*Syntactica* I p. 83 sq.), tezu J. Wackernagel-a (*Kl. Schr.* II p. 1346) prema kojoj bi hom. Γοργείη κεφαλή, lat. erilis filius bili opšte-indoevropskog naslede, odnosno funkciju prideva kao posebnog genetiva. Analizom navedenih primera iz Plauta dokazuje da je genitiv upotrebljen u posesivnom značenju „urna koja pripada Veneri“, dok pridev bliže određuje predmet „urna koja je posvećena Veneri“. Tako autor dolazi do zaključka da Lefštetova teza o genetivu kao sredstvu za obeležavanje svojine i pridevu koji ima manje precizno značenje — une valeur de dénomination plus générale — nalazi u ovim primerima punu potvrdu. — P. C h a n t r a i n e Interférences de vocabulaire entre le grec et les langues européennes p. 69—72: Novogrčki jezik ne može da se služi nekim opšteevropskim terminima grčkog porekla jer ti izrazi u modernom grčkom imaju druga značenja: nasuprot franc. mystère, mystique novogrč. μυστικός znači prosto „tajni“ (μυστική αστυνομία „tajna policija“), pa je stoga stvorena novogrčka složenica μυστικοπάθεια „misticizam“ i izvedenica istog značenja μυστικισμός. A. E r n o u t Sur une inscription métrique p. 73—76: Tekst i analiza latinskog natpisa br. 342 Degrassi (*Inscr. Lat. Liberae Rei Publicae*, Firenca 1957). — V. I. V. K a r a k u l a k o v К вопросу о классификации частей речи у Аристотеля p. 77—84. — J a n S a f a r e w i c z Notes de phonologie latine: Autor na osnovu poznatih varijanata optimum-optimus i Kvintilijanovih svedočanstava podržava tezu da je latinski jezik imao i vokal ü. Dalje govori o raznim fonološkim vrednostima glasa e u latinskom jeziku, o nazalima i njihovim fonološkim varijantama. — C. F. K u m a n i e c k i Quaestiunculae Tullianae p. 35—97: Problemi teksta Cic. *De oratore*. — I. Banu Krićićka ocena sokratskog perioda u istoriji helenske filosofije (*Apreciere critică a momentului socratic în istoria filozofiei grecești*) p. 99—125, sa rus. i franc. rez.: Analiza društveno-političkih osnova sokratskog razdoblja grčke filosofije. — N. I. Š t e f ā n e s c u Menandrove izreke u monostisima (*Gnomele monostihuri ale lui Menandru*) p. 127—143, sa rus. i franc. rez.: Autor rešava pitanja autentičnosti i sekundarnih modifikacija pojedinih izreka. — M. B r o ž e k Einiges über die Schauspielerektoren und die Komödiendichter im alten Rom p. 145—150: Neke pretpostavke o odnosu pesnika i pozorišnih direktora koji se krije iza stihova „is, qui scripsit hanc, ob eam rem noluit iterum referre, ut iterum possit vendere“ (Ter. *Hec.* 6). — J. I r m s c h e r Σὸ λέγεις (Mk. 15,2 — Mt. 27, 11 — Lk 23,3). — N. I. B a r b u Indikativske pogodbene rečenice u grčkom, latinskom i rumunjskom jeziku (*Condiționalele la indicativ în greacă, latină, română*) p. 159—170, sa rus. i franc. rez.: Autor pretresa starija tumačenja: 1) teoriju realnosti (Meillet-Vendryes, J. Humbert, Ernout—Thomas) koja u indikativskim pogodbenim rečenicama vidi izraz realne radnje; 2) teoriju neutralnosti (Kühner—Stegmann, J. Wackernagel, Schwyzer—Debrunner) koja tvrdi da te rečenice ne određuju realnost ili irealnost radnje; 3) teoriju zavisnosti (Kühner—Stegmann, J. Wackernagel, Rubenbauer—Hofmann) prema kojoj indikativ u takvim rečenicama ukazuje na neposrednu vezu pogodbene rečenice sa glavnom; 4) teoriju ostvarljivije radnje (u delu: *Limba română*, Bukurešt 1956 str. 245) prema kojoj indikativ kazuje da se radnja može realizovati. Autor za sve ove teorije misli da nisu u punom skladu s jezičkim materijalom i donosi svoje tumačenje: indikativne pogodbene rečenice kazuju bilo realnu, bilo irealnu radnju, ali s nijansom nesigurnosti, hipotetičnosti. Upotreba ovakvih rečenica donekle je eufemistička. Lice koje govori upotrebom indikativa nagoveštava da ne poznaje objektivno stanje stvari sasvim pouzdano. — F. V a n Ź O nekim lingvističkim i gnoseološkim problemima epikurske filosofije (*Cîteva probleme de lingvistică și gnoseologie la filozofii epicurieni*) p. 171—187 sa rus. i franc. rez.: Pretežno na osnovu Lukretijeva speva, autor daje kratak pregled epikurske teorije saznanja i epikurskih učenja o prirodi i postanku jezika. — A. P i a t k o w s k i Primedbe o hronologiji keltske invazije na Balkan (*Considerații asupra cronologiei invaziei celte în Balcani*) p. 189—201, sa rus. i franc. rez.: Pokušaj

preciznijeg određivanja hronološkog redosleda keltske invazije od 280/79, kada prodiru u Trakiju i Propontidu plemena Keretrios, do 277 (bitka kod Lisimaheje) i 277/6, kada se keltska plemena pod vođstvom Komotorija smeštaju na Hemu. — D. M. Pippidi și E. M. Popescu **Veze Istre i Apolonije Pontske u helenističko doba** (*Relațiile dintre Histria și Apollonia Pontică în epoca elenistică*) p. 203—224, sa rus. i franc. rez.: Autori objavljuju nedavno otkriveni tekst jednog dekreta Apolonije Pontske koji stavljaju u 2. vek st. e. Potpuni francuski prevod članka objavljen je u časopisu *Dacia* N. S. III, 1959, p. 235—258. — K. F. Kumanieckij i Kikeron u Kilikiji (*Cicero în Cilicia*) p. 225—241, bez rez.: Poglavlje iz monografije K. F. Kumanieckoga o Kikeronu objavljene u Varšavi 1959. — L. Herrmann **Le De clementia de Sèteque et quelques faits historiques** p. 243—246: Pokušaj datovanja Senekina spisa *De clementia* na osnovu poređenja sa tekstovima Ajlija Tuberona (*De clem.* 1, 25, 4; *AG* 8,3; *Sen. Ep.* 82, 24), Veleja Paterkula (*De clem.* 1,9: *Vell. Pat.* 2, 60) i Takita. Autor dolazi do zaključka „que le traité n'a pu être composé que pendant l'automne de 58, peu de temps après la prise d' Artaxate, l'incendie de Lyon et l'exécution de St. Pierre et de St. Paul et publié aux Saturnales de la même année“. — G. Guțu **Senekine misli o stilu** (*Ideile lui Seneca despre stil*) p. 247—255, sa rus. i franc. rez.: Autor pretresa Senekine primedbe o stilu koje nalazi gotovo isključivo u šest Senekinih pisama, dakle u delu iz poslednjih godina Senekina života (*Ep.* 40, 59, 4—7:75,1—7;100; 114; 115, 1—2,18). Te misli — tvrdi autor — mogu se svesti na jednu jedinu: stil treba da je prirodan i jednostavan. Tako autor članka pobija shvatanje da je Seneka imao izgrađenu teoriju stila, da je čak i dao neku vrstu „književnog manifesta“ (isp. A. Guillemin *REL* 1954 i 1957) koji bio podloga njegova rada na „novome stilu“. Autor članka tvrdi isto tako da je Senekin stil tek način kako su se obrazovani ljudi Senekina vremena uopšte izražavali, a takav „oralni stil“ je — kazuje autor ovih neuobičajenih stavova — odgovarao moralističkoj propovedi Senekinoj, pa ga je filosof stoga i preneo u svoja dela. Manje neuobičajene i ubedljivije su primedbe o Senekinu modernizmu, njegovu razumevanju stilskog razvoja koji uslovljavaju i ličnost i razdoblje. Autor s razlogom nalazi da su te primedbe Seneke Filosofa u punom skladu sa onim obrazovanjem koje je filosofu mogao dati Seneka Retor, elastični stilista širokih pogleda. — E. Cizek **O redakciji Senekinih pisama** (*Despre redactarea scrisorilor lui Seneca*) p. 257—277, sa rus. i franc. rez.: Autor dokazuje da je Seneka prvobitno doista pisao i slao pisma Lukiliju, a tek ih je docnije redigovao za objavljivanje. Toj prvobitnoj grupi, koju autor članka određuje, dakle grupi redigovanih „pravih“ pisama, dodao je Seneka potom „literarna“ To bi bila genesa poznate zbirke. Autor dopušta mogućnost da su i Senekini prijatelji, posle Senekine smrti, nešto doprineli redigovanju završnih delova zbirke. — C. Săndulescu u **Leksikološka ispitivanja Kelsona spisa** (*Cercetări lexicologice asupra lui Celsus*) p. 279—290, sa rus. i franc. rez.: Analiza tehničkih termina latinskih i ostalih leksičkih elemenata daje u ovome radu dva rezultata: 1) Kels je pisao u vreme Tiberija i njegovih naslednika; 2) spis nije tek prost prevod ili kompilacija, već je velikim delom originalan. — I. Stoian **Neki dosad nepoznati aspekti ropstva u Tomima** (*Unele aspecte, pînă acum necunoscute, ale sclavajului la Tomis*) p. 291—302, sa rus. i franc. rez.: Natpis iz IV v. n. e. koji pokazuje da se u oblasti donjeg Dunava i u Dakiji javljala i kategorija tzv. alumni (θραπτοι), napuštene dece koja su othranjena kao robovi.

BELEŠKE I DISKUSIJE: A. M. Frenkian **Ideogrami i determinativi u linearnom B pismu** (*Ideogramele și determinativele în linearul B*) p. 303—307, sa rus. i franc. rez.: Autor pokazuje razlike između ideograma i determinativa linearnog B pisma s jedne strane i ideograma i determinativa egipatskog hijeroglifskog i sumersko-akadskog klinastog pisma s druge strane. — P. Creția **More u Homera** (*Marea homerică*) p. 309—316, rus. i franc. rez.: Autor daje preglednu zbirku materijala, kako epiteta tako i opisa koji se u homerskim pesmama odnose na more. — I. Fischer **Beleške iz latinske lingvistike** (*Note de lingvistică latină*) p. 317—319, sa rus. i franc. rez.: 1) quinavicenaria (*Pl. Ps.* 303) od quinaria vicenaria; 2) klasičnom se periodu više nije osećala veza između ordo i ordior, al i je ta veza nanovo uspostavljena u poznijim razdobljima zahvaljujući sazvučju tih reči (isp. *Rut. Nam.* 1,40 ordo „princip, načelo,“); 3) Priscianus *GLK* 2, 18—19 primenjuje funkcionalni princip kad objašnjava aspiraciju. Stoga taj otek autor članka stavlja u „predistoriju fonolo-

logije“. — F. I. D e m e t r e s c u **Pejorativna vrednost sufiksa-aticus** (*Valoarca peiorativă a sufixului -aticus*) p. 321—330, sa rus. i franc. rez.: Pejorativna vrednost sufiksa-aticus potiče iz ironične upotrebe toga sufiksa (umbraticus doctor; sa paralelama u Aristofanovim parodijama sofističkog rečnika) i odatle što je taj sufiks bio čest u oznakama bolesti (asthmaticus). Oba su elementa kombinovana u izrazima kao fanaticus, lunaticus. Romanski jezici sačuvali su dvostruku vrednost ovoga sufiksa. — M. I l i e s c u **Narodska latinska konstrukcija: dopunska rečenica sa konjunktivom bez sveze** (*O construcție populară latinească: propoziții completivă cu conjunctivul fără conjucție*) p. 331—336, sa rus. i franc. rez.: Ova je konstrukcija upotrebljavana od nastajanjih, dokumentovanih perioda. Prvobitna je parataksa (volo facias). Konstrukcija se u poznom latinitetu sve češće javlja, a ima paralele i u potonjim romanskim jezicima. — R. V u l p e **Vlaška i donja Moldavija Trajanova vremena u svetlosti novog čitanja Huntova papirusa** (*Muntenia și Moldova de jos în timeul lui Traian, în lumina unei noi lecturi a papirului Hunt*) p. 337—357, sa rus. i franc. rez. — I. I. R u s s u **Istarske epigrafske beleške** (*Insemnări epigrafice istriene*) p. 359—364, sa rus. i franc. rez. — M. M a r i n e s c u—H i m u **Jedan helenist iz Brašova sa početka 18-og veka** (*Un elenist brașovean la începutul veacului al XVIII —lea*) p. 365—372: Helenista Štefan Bergler poznat kao izdavač grčkih tekstova (Lajpcig, Amsterdam, Hamburg, i u Vlaškoj od 1700—1734). — T. C o s t a **Ausonije i Eminesciu** (*Ausonius și Eminesciu*). franc. rez.: Emineskov prevod jednog Ausonijeva epigrama u rukopisu br. 2258 Biblioteke Rumunjske akademije nauka. —

KLASIČNE STUDIJE U SVETU: M. N a s t a Pindari carmina p. 377—386: Pregled izdanja Pindarova teksta. — N. I. S t e f ă n e s c u **Novo izdanje Menandra** (*O nouă ediție a lui Menandru*) p. 387—397: Povodom izdanja: Menander *Reliquiae*, edidit Alfredus Körte, Pars II (1.1953; 2.1959), Leipzig, Teubner. — M. M a r i n e s c u—H i m u **Ioanis Sycutris** p. 399—402. —

KLASIČNE STUDIJE U NAR. REP. RUMUNJI: N. I. Barbu U vezi prevoda klasika grčkih i latinskih (*În jurul traducerilor din clasicii greci și latini*) p. 403—411: Problem prevodenja. Rad Katedre za klasičnu filologiju u Bukureštu na prevodenju grčkih i rimskih klasika. — I. F i s c h e r **Bibliografija klasičnih studija u Rumuniji 1958—1959** (*Bibliografia clasică românească 1958—1959*) p. 414—413: Treba naročito zabeležiti živu prevodilačku aktivnost (p. 426—427) koja je od rimskih pisaca u g. 1958/9 obuhvatila Apulejeve *Metamorfose*, Kelsa, Horatijeve *Satire* i *Pisma*, Livijeju prvu dekadu, Ovidijeve *Metamorfose*, Svetonijeve *Životopise*, Taktov *Dijalog*, *Agrikolu* i *Germaniju*.

RECENZIJAE: A. M. Frenkian J. Chadwick *The Decipherment of Linear B*, Cambridge 1959. — A. M. Frenkian E. L. Bennet, J. Chadwick, M. Ventris *The Cnossos Tablets*, 2. izd. 1952. — A. M. Frenkian E. L. Bennett *The Olive Tablets of Pylos*, Salamanca 1958. — P. Alexandrescu T. J. Dunbabin *The Greeks and their Eastern Neighbours*, London 1957. — A. M. Frenkian Aristotel *Organon I—II* (rum. prev. M. Florian), Bukuresti 1957—1958. — N. I. Barbu Plutarchus *Vitae paralelae*, ed. K. Ziegler Leipzig 1959. — J. Vilan *Corpus fabularum Aesopiarum*, ed. A. Hausrath, Leipzig 1957—1959. — M. Nichita Horatius *Opera*, ed. Fr. Klingner, Leipzig 1959. — M. Hetco *Quintilianus Institutionis oratoriae* I. VII, ed. L. Radermacher, Leipzig 1959. — F. I. D e m e t r e s c u M. Marinescu—Himu, F. Vanț *Manual de limba elină*, Bukurești 1958; p. 431—444.—

HRONKA: Društvo klasičnih studija Nar. Rep. Rumunije. Izveštaj o sednicama i saopštenja, p. 445—450.—

M. Flašar, Beograd.

M. MC. CRUM and A. G. WOODHEAD: *Select Documents of the Principates of the Flavian Emperors Including the Year of Revolution A. D. 68—96*. Cambridge, University Press, 1961, p. 160, 8°.

Со оглед на важноста што историјата сè повеќе им ја дава на помошните историски науки, како што се археологијата, епиграфиката, нумизматиката, палеографијата и т. н., кои играа и играат сè поголема роља во дополнувањето на литерарните извори, овој мал прирачник под горниот наслов од кембрицките